RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.027 van 4 april
in de zaak A. 52.378/X-8801.

In zake : Hugo MUYLLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. TAELMAN,
kantoor houdende te 9000 Gent,
Coupure 5.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Hugo MUYLLE op 18 juni 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden van 15 februari 1993 (...) houdende weigering van een bouwvergunning voor een alleenstaande gezinswoning op een perceel te Koksijde, Polderstraat, kadastraal gekend onder sectie B, nr. 257a";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur D. MAREEN;

Gelet op de beschikking van 28 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. TAELMAN verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Auditeur D. MAREEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel afleidt uit de schending van artikel 23 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, van de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel; dat hij aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering bevatmet betrekking tot de toepassing van de zogenaamde opvullingsregel hoewel hij zijn beroepschrift voor de Vlaamse Executieve hierop heeft gesteund, dat hij aan de voorwaarden van voornoemd artikel 23 voldoet, dat in de onmiddellijke omgeving een bouwvergunning werd afgeleverd op grond van de opvullingsregel, dat de bestreden beslissing minstens op dit vlak gemotiveerd had moeten worden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekers beroepschrift van 19 juni 1992 bij de Vlaamse Executieve niet werd gemotiveerd, dat slechts in een nota, overhandigd ter gelegenheid van de hoorzitting van 1 december 1992 werd verwezen naar voormeld artikel 23, dat het gaat om een uitzonderingsbepaling die beperkend geïnterpreteerd dient te worden, dat geenszins is voldaan aan de voorwaarden van voornoemd artikel 23, dat het door verzoeker genoemde "gelijk geval" in de onmiddellijke omgeving zelfs niet is terug te vinden op de voorgelegde kaart sectie B/3, dat de motiveringsplicht enkel inhoudt dat de overheid in de akte op een afdoende wijze de redenen moet uiteenzetten die haar ertoe gebracht hebben een bepaalde bestuurshandeling te verrichten, dat de bestemming van het voorlopig vastgestelde gewestplan van 14 maart 1990 het gebied bestemt tot natuurreservaat en er elke vorm van bebouwing verbiedt;

Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat voornoemd artikel 23 rechten verleent aan diegene die zich in de voorwaarden bevindt; dat hij hieraan toevoegt dat sedert de inwerkingtreding van het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, de toepassing van de opvullingsregel werd afgeschaft en dit zonder overgangsregeling voor de reeds vóór de inwerkingtreding van het decreet ingediende aanvragen; dat hij, gelet op de rechtspraak van de Raad van State in verband met het verlies van belang in hoofde van verzoeker omdat het bestuur, na een gebeurlijke vernietiging, toch verplicht is de aanvraag opnieuw te weigeren, vraagt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof :

> "Schendt het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stede(n)bouw, de artikelen (10 en 11) van de Grondwet, door bij het onderzoek van bouw- en verkavelingsaanvragen zondermeer de toepassing van de mogelijkheden om af te wijken van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, uit te sluiten, en daarbij geen overgangsregeling te voorzien voor reeds v(óó)r de inwerkingtreding van de decreet ingediende aanvragen of aanhangig gemaakte beroepen, zodat particulieren die v(óó)r de datum van inwerkingtreding van het Decreet een aanvraag of een beroep hebben ingediend, steunend op de toepassing van de toen van kracht zijnde afwijkings- en uitzonderingsregelen, van hun rechtmatige aanspraken beroofd worden, zonder enige schadevergoedingsregeling?";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie hieraan niets meer toevoegt;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie opwerpt dat de prejudiciële vraag niet dient te worden gesteld omdat het Arbitragehof het beroep tot nietigverklaring tegen artikel 2 van het decreet van het Vlaams Gewest van 23 juni 1993 in haar arrest nr 56/95 van 12 juli 1995 als ongegrond heeft verworpen; dat zij hieraan toevoegt dat het genoemde decreet ondertussen reeds werd vervangen door het decreet van 13 juli 1994 houdende wijziging van artikel 87 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

Overwegende dat kwestieus perceel gelegen is binnen het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 goedgekeurd gewestplan Veurne-Westkust; dat dit plan voor wat het gebied "Groenendijk" te Koksijde betreft, gebied waarvan verzoekers perceel deel uitmaakt, in herziening is gesteld; dat deze herziening bij

besluit van de Vlaamse Executieve van 14 maart 1990, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 april 1990, voorlopig werd vastgesteld; dat verzoekers perceel ingevolge deze herziening wordt aangeduid als natuurreservaat; dat verzoekers beroepschrift bij de Vlaamse Executieve dateert van 19 juni 1992;

Overwegende dat ten tijde van de bestreden beslissing, na de voorlopige vaststelling van een ontwerpgewestplan, geen vergunning met afwijking van de bestemmingsvoorschriften van dat plan kon worden verleend dan op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat artikel 13, 4.3.2., van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt :

> "De natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten zijn de gebieden die in hun staat bewaard moeten worden wegens hun wetenschappelijke of pedagogische waarde. In deze gebieden zijn enkel de handelingen en werken toegestaan, welke nodig zijn voor de actieve of passieve bescherming van het gebied";

Overwegende dat uit de aangehaalde bepaling blijkt dat de natuurreservaten in hun staat moeten worden bewaard en dat enkel die werken en handelingen zijn toegestaan waarvan blijkt dat zij nodig zijn om het gebied te beschermen;

Overwegende dat het eerste lid van artikel 23 van voornoemd koninklijk besluit zoals het van toepassing was ten tijde van de bestreden beslissing luidde als volgt :

> "Onverminderd artikel 21 en artikel 6, zijn de navolgende regelen van toepassing in alle gebieden niet zijnde woongebieden, met uitsluiting van de industriegebieden, de ontginningsgebieden, de natuurgebieden met wetenschappelijke waarde en de overstromingsgebieden.
> (...)";

Overwegende dat verzoekers perceel volgens voornoemd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 14 maart 1990 voorlopig vastgesteld ontwerpgewestplan Veurne-Westkust, is gelegen in een natuurreservaat of natuurgebied met wetenschappelijke waarde; dat het aldus op grond van dit bestemmingsvoorschrift van rechtswege is uitgesloten van de toepassing van voornoemd artikel 23; dat uiteraard een beslissing niet dient te motiveren waarom een

bepaling die van rechtswege niet kan worden toegepast, niet wordt toegepast; dat verzoeker evenwel in limine litis - met name in het eerste tot en met het derde middel van het beroep tot nietigverklaring - de wettigheid van voornoemd besluit van 14 maart 1990 betwist; dat het bevoegde lid van het auditoraat deze middelen vooralsnog niet heeft onderzocht; dat derhalve in deze stand van het geding nog niet kan worden besloten tot het al dan niet gegrond zijn van dit onderdeel; dat dit meebrengt dat vooralsnog niet moet worden onderzocht of de vraag die verzoeker in verband met het vierde middel aan het Arbitragehof voorgelegd wenst te zien, dient te worden gesteld; dat zulks immers enkel hoeft indien het antwoord op die vraag voor de berechting van het middel nodig is, wat in deze stand van het geding nog niet kan worden bepaald;

Overwegende dat het verslag van het met het onderzoek van de zaak belaste lid van het auditoraat beperkt is tot het onderzoek van de vraag of de hiervoor aangehaalde vraag aan het Arbitragehof dient te worden gesteld; dat er grond is om eerst het onderzoek van het vierde middel, alsook van de overige middelen voort te zetten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangeduide lid van het auditoraat wordt belast van het verder onderzoek van de zaak.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**